

מסורת הש"ס

(א) לעיל נ: נד., ג) ןלעיל יג., א) ןלעיל כח:א, ד) ןלעיל לג. זי"מ קח:א, ט) ןלעיל יג., ו) ט"ל מ"ז, ז) נד"ה א"ן,

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ובעל וכו' יפה ומתרחק כל קד':

גליון הש"ס

רש"י ר"ה באנו למחלוקת וכו' דאבן נמי חיינו בור. עי' לעיל דף כח ע"ב תוס' ד"ה ויטוף:

רבינו חננאל

אמר רב חסדא מודה רב בבזר ברשותו כו'. פירש רבי חננאל זצוק"ל כגון שהכניס שזור בחצור הבזיר ברשותו ונפל לבזר. דאמר לי' בעל השזר מה נפשך כו'. תני רב חנניה לסיועי לרב. קי"ל כרב. פרי"ח זצ"ל דהני כוליה משנינא אליבא דרב, ותני נמי רב חנינא לסיועיה, הילכתא כוותיה דרב בהא. גיטא כורה גרם. ור"ח ז"ל פי הכורה הוה אינו כורה בתוך הבזר אלא במקום אחר הוא כורה ומכח הכורה נבעת השזר ונפל, וכתב דהכורה פטור משזס ויכול לומר אנא ברשות קא עבידנא. ופרי"ח זצ"ל, הילכתא כו' נתן, דאוקמינא מתני' כוותיה, (וסריך) ופירקן רבא, ר' נתן דיינא הוא ונחית לעומקא דרינא.

שזר שנגח את הפרה פרק חמישי בבא קמא

וזה וזה צבור. ואפילו הכי אשמועינן מתניתין דפטור הואיל ולא מהבזלא מית אלא מחבטא וקרקע עולם דבני רה"ר הויקמו: **רבה אמר הכא צמאי עסקינן**. דקמני לאחריו חייב: **צמאספך דנפל על אפייה**. צרישא ומקמי דמטא לקרקעיתא נתהפך ונפל על גביה: **דאהני ציה**. הבזלא שניכנס

צו בתחילת נפילתו והועילה צו להמית היא המיתתו: **הכא צנוקי צור צשור**. שהשזר נכנס לאחר צעה"צ שלא צרשות ולא הפקיר לא רשותו ולא צזרו ונפל לצור והבאיז את מימיו: **דרך נפילה**.

על פניו משמע דרזב צהמות הנופלין צעומק על פניהם נופלים: **נפל לפניו מקול הכרייה חייב ואמאי נימא כורה גרם ליה**. וכורה פטור הוא דגרמא צעלמא הוא ^(א) ואפילו הכורה צעל הכזר איכא למיפטריה ממהי טעמא דכיון דמשזס גרמא נפל אסתלק מיוצא צזור מיניה ורמי אפשרעותא דקול הכורה וההוא גרמא צעלמא דפטור ע"א) וכשאין הכורה צעל הכזר עסקינן אלא שהוא שזירו וכגון שהיתה צור כרויה ועומדת קודם לכן דלי האי כרייה הוי כורה חייב דאין שליח לדבר עבירה דלסדור לקלקל רה"ר: **צעל הכזר הויקא עביר**. כלומר צתוך שלו נמאץ הזקק וכל היכא דלא אפשר לאשתלומי מכורה דקול גרמא צעלמא הוא משתלם מיניה דצעל הכזר: **צעל הכזר פטור**.

צין שהשזר הניזק שזטה צין שהוא פקח דאמר ליה צעל הכזר אי לאו תורף לא נפל והאי דחיהפה מעשה צידים הואי ולא גרמא: **רבי נתן אומר צעל הכזר משלם מחלצה**. שהרי צין שניהם המיתוהו. אפי' הוי שזר הניזק פיקח חייב דליכא למימר אצעי לך עיניו ומיזל דהא חצירו דחפו: **הא צנס**. צעל השזר משלם רציע וטעמא מפרש לקמיה: **הא צמועד**. דמייחייב ג"ש דכל חד משלם מחלצה ממה נפשך אי תרוייהו כוליה הויקא עביד דעל ידי חד מינייהו מיית השתא דעצדי תרוייהו משלם כל חד פלגא אי כל חד וחד פלגא הויקא עביד מאי דעבד משלם דהא מועד הוא: **אי קסבר האי כוליה הויקא עבד**. הואיל דכלאו צור נמי מיית הוי כאליו המיתו כולו וכן גבי צור הואיל וצלאו מכת נגיחות השזר הוי מיית כאליו המיתו כולו ומשזס הכי מחמיר ג' חלקים על צעל הכזר: **האי משלם פלגא והאי פלגא**. כיון דצעל השזר נמי כוליה הויקא עבד ושזר תס משלם חזי נזק שהוא עושה: **ואי קסבר**. הואיל ושניהם עשאוה יחד האי פלגא עבד והאי פלגא עבד ומשזס הכי שזר רציע הוא דמשלם דהא תס הוא ופלגא מאי דעבד משלם: **וצעל השזר**. דתס הוא לשלם רציע וצעל הכזר דמועד הוא לשלם פלגא ואידך מפסיד ניזק: **רבי נתן אצ צית דין**. צמסכת הוריות

בבסוה [דף יג:]: **שזתפוטאי מאי אהניא לי**. צלאו שזתפות נמי פלגא הוא דמשלמנא וכיון דצעל הכזר נמי כוליה הויקא עביד משלם ג' חלקים: **אס קטלתי**. צתוך סלך מאלתי: **מאי דאית לי כו'**. אצל רצנן צתר מעיקרא אזלי וסצרי דצעל השזר כולה הויקא עבד הלכך צמועד צעל השזר משלם כוליה וצתס צעל השזר משלם פלגא ופלגא מפסיד וגבי מתניתין נמי צתר כורה אזלינן ושניהם פטורין: **הניח אצן**. צור כרויה ואדס אחר צא והניח אצן על שפתה: **צאנו למחלוקס כו'**. לרצנן צעל האצן חייב דהוא גרס כל הנפילה ומשזס גרמא צנוקין ליכא למיפטריה

נג.

שמואל ^אצטעמיה דאמר להבצו וב"ש להבטו. וא"ת דלמא כי מחייצ צחצטו היינו כשנתקל צצור אצל הכא הכרייה גרס לו ליפול וגס נחצט צקרקע עולם צהא הוה פטור וי"ל דשפיר הוי לטעמיה דאשכחן דמחייצ צחצטה כשנחצט על ידי מעשיו: **בע"א השזר חייב**. פי' מחלצה ובעל הכזר פטור לגמרי גזירת הכתוב מונפל שמה שזר או חמור מעצמו ולא שפילוהו אחרים כדפרישית פרק קמא (דף יג, ושס):

ובע"א הכזר משלם מחצה. צשזטה או מהלך צלילה קאמר דאי צפקח ציום הא תנינא לעיל דפטור וכי תימא ה"מ כשנופל מעצמו אצל הפילוהו אחרים חייב א"כ כשנופל נמי מעצמו ליחייב דתחילתו צפשיעה פן יפול ע"י שזורים וסופו צאונס חייב אלא על כרמיך שזר פקח נשמר יפה ^(א) ומרמק כל קד מן הכזר שאין שזורים אחרים יכולין להפילו צתוכו: **לעזרם קסבר האי פלאנ נוקא כו'** **אנא תוראי בבירך** אשכחיתה. וא"ת כיון דפלגא נוקא עבד מה סצרא היא וז דמשזס דאשכחיה צצור משלם יותר ממה שהזיק והיה רוצה ר"י לפרש דה"ק האי פלגא הויקא עביד צעלמא כגון צשני שזורים שהזיקו אצל הכא צשזר שדחף צצירו לצזר כוליה הויקא עבד כדאמר את קטלמיה דצצריך אשכחיתי' ולכן מאי דלית לי לאשתלומי מיניה משתלמנא מינך וחזר צו ר"י מפירוש זה דא"כ מועד לר' נתן אמאי משלם מחלצה כי היכי דמניה שזתפות לצזר שאין הכזר משלם אלא חזי ממה שהזיק כמו כן יועיל שזתפות הכזר לשזר ולא ישלם השזר מחלצה וצתס נמי איכא להקשות אמאי משלם רציע ע"כ נראה דצזר נמי פלגא נוקא עבד ומשזס שגמר ההיזק דומה כמי שעשאו כולו אמרינן כי ליכא לאשתלומי מצעל השזר משתלם מצעל הכזר:

שזר

האי פלגא הויקא עבד והאי פלגא הויקא עבד בעל הכזר משלם פלגא ובעל השזר רביע ואידך ריבעא מפסיד אמר רבא ^ארבי נתן דיינא הוא ונחית לעומקא דדינא לעולם קסבר האי כוליה הויקא עבד והאי כוליה הויקא עבד ודקא קשיא לך לשלם האי פלגא והאי פלגא משזס דאמר ליה בעל השזר לבעל הכזר שזתפותאי מאי אהניא לי איבעית אימא לעולם קסבר האי פלגא הויקא עבד והאי פלגא הויקא עבד ודקא קשיא לך בעל הכזר משלם פלגא ובעל השזר משלם רביע ואידך ריבעא נפסיד ^אמשזס דאמר ליה בעל השזר לבעל הכזר אנא תוראי בבירך אשכחיתה את קטלתיה מאי דאית לי לאשתלומי מהיאך משתלמנא מאי דלית לי לאשתלומי מהיאך משתלמנא ממן: אמר רבא ^אהניח אבן ע"פ הכזר ובא שזר ונתקל בה ונפל בבזר באנו למחלוקת ר' נתן ורבנן פשיטא מהו דתימא התם הוא דאמר בעל הכזר לבעל השזר אי לאו בירא ידיד תורא דידך הוה קטיל ליה אבל הכא מצי א"ל בעל אבן לבעל הכזר אי לאו בירא דידך אבנא ידיד מאי הוה עבדא אי הוה מיתקל בה הוה נפל וקאי קמ"ל דאמר ליה אי לאו אבן לא הוה נפיל לבירא איתמר שזר

בבסוה [דף יג:]: **שזתפוטאי מאי אהניא לי**. צלאו שזתפות נמי פלגא הוא דמשלמנא וכיון דצעל הכזר נמי כוליה הויקא עביד משלם ג' חלקים: **אס קטלתי**. צתוך סלך מאלתי: **מאי דאית לי כו'**. אצל רצנן צתר מעיקרא אזלי וסצרי דצעל השזר כולה הויקא עבד הלכך צמועד צעל השזר משלם כוליה וצתס צעל השזר משלם פלגא ופלגא מפסיד וגבי מתניתין נמי צתר כורה אזלינן ושניהם פטורין: **הניח אצן**. צור כרויה ואדס אחר צא והניח אצן על שפתה: **צאנו למחלוקס כו'**. לרצנן צעל האצן חייב דהוא גרס כל הנפילה ומשזס גרמא צנוקין ליכא למיפטריה

^אדאבן נמי היינו צור והויקא צידים

עין משפט
נר מצוה

עך א ב ג ד מיי פי"ב מהלכות נ"מ הלכה יח סג עשין סח טו"ע ח"מ ס"י מי ספיף לא ועי' צמ"מ ובהשגות: **ע"ס** ה ר ז ח מיי שס הלכה יט טו"ש"ע שס ספיף צצ:

פ ט י מיי שס הלכה כ טו"ש"ע שס ספיף לג:

מוסף רש"י

להבלי ולא לחבטו. משזס דעבד ליה הצל צצור ולא משזס חצטו (ועיל ג). רבי נתן דיינא הוא. אצ"ד היה כדאמרינן צהוריות צפ' צתא (ב"מ קיד:). דאמר ליה בעל השזר. ההרו, לבעל הכזר אנא תוראי בבירך אשכחיתה. ממ, הלכך כל הזקק עליו, מה דאית לי לאשתלומי מצעל הכזר משתלמנא, אס תס הוא משלם רציע, ואפילו הויקו הוא לצדו לא היה משלם אלא חזי נזק ועכשוי שזס אחר עמו ישלם רציע, והשאר משתלמנא מינך (לעיל יג).